

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci navrhovatele **A. P. s. r. o.**, se sídlem Ž. 2/3146, P. 10, proti odpůrci **statutárnímu městu Olomouc** se sídlem Horní náměstí 583, Olomouc, zastoupenému JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, o návrhu na zrušení části Územního plánu Olomouc, vydaného dne 15. 9. 2014,

t a k t o :

I. Návrh se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Navrhovatel se návrhem podaným k soudu dne 27. 2. 201 domáhal zrušení Územního plánu Olomouc (dále jen „ÚPO“) ze dne 15. 9. 2014, a to v částech, týkajících se ploch označených v hlavním výkrese grafické části ÚPO kódy X, X, X, X a X (X), dále zrušení čl. 7.2 (7.2.1 až 7.2.5) textové části výroku ÚPO, vymezujícího podmínky využití smíšených ploch výrobních, popř. v tomto bodě alternativně zrušení

čl. 7.2.3 písm. g) textové části výroku ÚPO, a to v části, která omezuje stavby a zařízení pro skladování hrubou podlažní plochou do 10.000 m², a dále čl. 4.7.1. písm. a) odrážka první textové části výroku ÚPO, který v zástavbě s areálovou strukturou omezuje její zastavěnost.

B. Podmínky řízení

Podmínky existence předmětu řízení a včasnosti návrhu dle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), byly splněny, neboť napadený ÚPO, schválený usnesením Zastupitelstva města Olomouce dne 15. 9. 2014, představuje opatření obecné povahy v souladu s § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), přičemž byl návrh podán do tří let od účinnosti předmětného ÚPO, jež nastala dle § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) 15. dnem po dni vyvěšení na úřední desce, tj. 30. 9. 2014.

Z výpisu z katastru nemovitostí vedeného Katastrálním úřadem pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Olomouc, soud zjistil, že na LV č. X je zapsáno vlastnické právo navrhovatele k 13 pozemkům a na nich se nacházejícím stavbám v k. ú. Ch., obec O., které jsou součástí areálu Zásobovacího a odbytového závodu A. na ulici Ž., přičemž ÚPO jsou zařazeny v ploše X, dále na LV č. X je zapsáno vlastnické právo navrhovatele ke 12 pozemkům a na nich se nacházejícím stavbám v k. ú. H., obec O., které jsou součástí areálu M. z. A. na ulici J., přičemž v ÚPO jsou zařazeny v ploše X, a dále na LV č. X je zapsáno vlastnické právo navrhovatele k 10 pozemkům a na nich se nacházejícím stavbám v k. ú. B., obec O., které jsou součástí výrobního závodu A. na ulici R. z D., přičemž v ÚPO jsou zařazeny v plochách X a X. V návrhem napadené ploše X není navrhovatel vlastníkem žádné nemovitosti, dle jeho tvrzení se jej však regulativy stanovené pro tuto plochu rovněž dotýkají, neboť se jedná o areál společnosti T. C. R., s. r. o. (dřívější K.), který k areálu žalobce na ul. Ž. přiléhá.

Dle § 101a odst. 1 s. ř. s. je navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání návrhu, jelikož tvrdí, že výkon jeho vlastnického práva k předmětným nemovitostem na území statutárního města Olomouc je níže uvedenými regulativy ÚPO nezákonně dotčen, a to zejména stanovením způsobu využití ploch, v nichž jsou tyto pozemky zařazeny, jako smíšené obytné. Zda přitom k dotčení navrhovatele a v jakém rozsahu skutečně došlo, a je-li zde tedy i legitimace věcná, bylo předmětem meritorního přezkumu.

Odpůrcem v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení části ÚPO je obec, jejíž zastupitelstvo ÚPO vydalo, tudíž je dle § 101a odst. 3 s. ř. s. ve sporu pasivně procesně legitimováno statutární město Olomouc.

C. Podstata návrhu

Navrhovatel uvedl, že Zásobovací a odbytový závod na ul. Ž. ve Ch. existuje již od r. 1972 a je jedním z největších zaměstnavatelů ve městě. Jde o logistické centrum s 2 velkými budovami skladů, sedmipatrovou administrativní budovou a venkovní skladovací plochou. V areálu se vyřizují objednávky, poptávky a technická i administrativní agenda s tím spojená. V průběhu celého dne přijíždějí do areálu tahače s návěsy, nákladní vozidla, kamiony, dodávky a další vozidla, přičemž zde probíhá manipulace se zbožím vysokozdvíhými vozíky, které jsou zdrojem hluku přes 100 db. Po faktické stránce je území vhodné pro plochu výrobní, neboť areál je napojen na železniční vlečku a patří do území v širším rozsahu využívané pro skladové a výrobní areály.

V areálu Montážního závodu na ul. J. v H. jsou dle tvrzení navrhovatele zabezpečovány zejména montážní činnosti (především instalace a smontování zboží) a příprava na tyto činnosti, v jejichž rámci je dopravováno zboží a materiál, takže rušivým prvkem je zejména těžká doprava, přičemž i zde probíhá manipulace se zbožím vysokozdvíhými vozíky. V závodě je zaveden třísměnný provoz, proto není možné zabezpečit klid ani ve večerních hodinách.

Výrobní závod na ul. R. z D. na B. dle tvrzení navrhovatele zajišťuje výrobu a distribuci strojírenských a elektromechanických výrobků, k čemuž jsou používány výrobní linky, které vykazují hlučnost a prašnost (frézovací a soustružnická centra, lakovna atp.). Rušícím prvkem je rovněž nákladní doprava, která zajišťuje dovoz materiálu a odvoz hotových výrobků. Výrazně více zatěžující průmyslové činnosti jako galvanovna jsou sice v současné době utlumeny, avšak je nezbytné uchovat možnost pružné reakce na požadavky trhu.

Plochy X, X, X a X, v nichž se nacházejí předmětné závody, byly v ÚPO vymezeny jako smíšené obytné, ačkoli měly být dle navrhovatele vymezeny jako smíšené výrobní, resp. lépe výrobní. Zařazením jeho nemovitostí do ploch smíšených obytných dochází k jejich nevyužitelnosti pro stávající způsob užívání, ke snížení jejich hodnoty, k omezení podnikání navrhovatele a ohrožení pracovních příležitostí. Jelikož navrhovatel v obsáhlém návrhu tytéž argumenty opakoval ve vztahu k jednotlivým závodům, shrnul soud podstatu návrhu takto:

- 1) nebyly řádně vypořádány námitky, které v průběhu projednávání ÚPO uplatnil. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách nesplňuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu ani požadavky kladené stavebním zákonem, je nepřezkoumatelné a tvrzení odpůrce jsou nepravdivá. Konkrétně namítal, že:
 - v odůvodnění rozhodnutí o námitkách odpůrce uvádí, že areály na ul. Železniční a Jiráskově *byly ponechány* v ploše smíšené obytné, ačkoli dřívějším územním plánem (pozn. soudu: jedná se o Územní plán sídelního útvaru Olomouc schválený

- usnesením Zastupitelstva města Olomouce dne 29. 10. 1998, dále jen „ÚP z r. 1998“) byly zařazeny v plochách „výroba, sklady, výrobní služby“;
- v odůvodnění rozhodnutí o námitkách odpůrce zdůvodnil zařazení areálů na ul. Železniční a Jiráskově do plochy smíšené obytné *přímou návazností na stávající obytné území*, avšak stejnou logikou mohly být stávající rodinné domy v ploše se nacházející zařazeny do plochy smíšené výrobní. Není tak přezkoumatelně zdůvodněno, proč pořizovatel ÚPO zvolil zrovna tuto návaznost;
 - ačkoli pro nevhodnost zařazení daných ploch mezi smíšené obytné vznesl řadu argumentů (popis činnosti, dosavadní zařazení, ohrožení existence provozu), odpůrce na ně nijak nereagoval,
 - odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách navozuje dojem, že se činnosti navrhovatele regulace nijak nedotkne, avšak v rozporu s tím v bodě 7.2. odůvodnění ÚPO uvádí, že plochy smíšené obytné jsou vymezeny především pro zajištění pozemků pro bytové a rodinné domy,
 - v Pokynech pro zpracování návrhu ÚP z r. 2011 uvedl, že rozšíření ploch smíšených výrobních o celé areály A. a T. bude prověřeno,
 - ačkoli odpůrce uvedl, že námitce týkající se výrobního závodu při ul. R. z D. vyhovuje, ve skutečnosti jí vyhověl toliko z části. Od jižního konce nemovitosti parc. č. X v k. ú. B. totiž areál nepochopitelně a nekonceptně zařadil do ploch smíšených obytných;
- 2) vřazení objektů rodinného bydlení a rušivých provozů uvedených parametrů do jedné funkční plochy je v rozporu s § 3 odst. 2 písm. a) a § 3 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., která stanoví, že plochy mají být v ÚPO vymezeny pro vzájemně si nekolidující činnosti;
 - 3) stávající provozy navrhovatele jsou v daném území dle podmínek pro využití ploch smíšených obytných nepřipustné, což může mít pro něj likvidační důsledky;
 - 4) činnosti, které jsou v závodech navrhovatele vykonávány, lze nalézt pouze v podmíněně přípustném využití ploch smíšených obytných, avšak podmínky stanovené v čl. 7.1.3. textové části výroku ÚPO jsou pro daný provoz prakticky nesplnitelné (absence negativního vlivu z hlediska hluku, nezvýšení dopravní zátěže, nesnížení kvality obytného prostředí souvisejícího území atp.). Tvrzení odpůrce, že zařazení pozemků navrhovatele do ploch smíšených obytných nevylučuje umístění výrobních objektů, je tak nepodloženým alibismem;
 - 5) ÚPO neplní svou základní funkci, a to stanovení regulace a zjednání právní jistoty o tom, co je v území přípustné a odpovídá jeho stavu, charakteru a potenciálu, neboť podmínkou umístění staveb do ploch smíšených obytných i smíšených výrobních (což se týká plochy X, kde se nachází areál výrobního závodu) v režimu podmíněně přípustného využití je dle čl. 7.1.3. a 7.2.3. textové části výroku ÚPO *prokázání, že jejich řešení, včetně zajištění nároků statické dopravy, je v souladu s požadavky na ochranu hodnot území a na pohodu bydlení (u ploch smíšených výrobních na pohodu bydlení sousedních ploch), nemá negativní vliv na krajinný ráz, na veřejné zdraví z hlediska ovlivnění hlukových poměrů (včetně negativního vlivu vibrací) a kvality ovzduší a jejich řešení a provoz nesníží kvalitu obytného prostředí souvisejícího území, neohrozí jeho hodnoty a nepřiměřeně nezvýší dopravní zátěž v obytném území zejména*. Odpůrce tímto jednak stanovil podmínky nerušivosti činností, které jsou ze své podstaty rušivé, čímž se vyhnul veškerým problematickým bodům, které územní plánování obnáší, a zejména

formuloval citované podmínky natolik neurčitě, že fakticky přenesl hodnocení přípustných a nepřípustných činností na stavební úřad. Neurčitost použitých pojmů je takové intenzity, že ÚPO v této části odporuje principům právní jistoty, jakožto atributu právního státu. Hodnocení splnění uvedených podmínek tak bude na subjektivním názoru úředníků stavebního úřadu, tudíž zcela nepředvídatelné;

- 6) jelikož posouzení souladu s ÚPO vyžadují dle § 106 odst. 1 a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona i stavební úpravy existujících staveb, může být nejednoznačné znění ÚPO pro stávající provoz žalobce likvidační i při relativně bezvýznamných stavebních úpravách;
- 7) ÚPO nerespektuje strukturu ploch s rozdílným způsobem využití, kterou zavedl obecně závazný právní předpis, tj. vyhláška č. 501/2006 Sb., za účelem sjednocení roztržité praxe, a to tím, že v ÚPO nejsou založeny plochy bydlení dle § 4 vyhlášky ani plochy pro výrobu a skladování dle § 11 vyhlášky. Není tedy založena žádná plocha, v níž by byla bez neurčitých a omezujících podmínek přípustná rušivá výrobní a nevýrobní činnost (dřívější průmyslová zóna), ačkoli je nepravděpodobné, že by v Olomouci takové provozy neexistovaly. Jiné plochy přitom může dle § 3 odst. 4 vyhlášky ÚPO stanovit jen ve zvlášť odůvodněných případech, kterým však Olomouc není a odpůrce to v odůvodnění ÚPO ani netvrdí. Odůvodnění odklonu od systematiky vyhlášky tvrzení odpůrce v bodě 7.2. odůvodnění ÚPO tím, že zavádí toliko 11 druhů ploch *pro přehlednost a srozumitelnost*, je nedostatečné. Velikost města by měla být argumentem pro zachování všech funkcí, zejména pak těch základních, jimiž jsou funkce bydlení a výrobní. Funkce smíšené by měly být dle § 8 vyhlášky doplňkovými;
- 8) věcné řešení neobstojí v testu proporcionality, neboť je v rozporu s judikaturně vymezenými zásadami subsidiarity a minimalizace zásahu. Řešení není ústavně legitimní a opřené o zákonné důvody, naopak je v rozporu s § 18 odst. 2 a 4 věta druhá a třetí a § 19 odst. 1 písm. a), b), c), e) a h) stavebního zákona. Opatření dále není činěno v nezbytné míře, neboť se odpůrce nezabýval věcí z hlediska stabilizovaných provozoven v území, snížením značné majetkové hodnoty, zaměstnanosti v regionu, když nepoměroval zájmy v území. Dle § 18 stavebního zákona je cílem územního plánování vytvářet předpoklady pro udržitelný rozvoj území, přičemž jedním z jeho pilířů je hospodářský rozvoj. Cílem územního plánování není jen ochrana obytného prostředí. Ekonomický a sociální význam činnosti navrhovatele pro region je nepopiratelný, přesto nebyly skutečnosti uvedené v § 19 stavebního zákona vyhodnoceny. Řešení není ani nediskriminační, neboť odpůrce nezdůvodnil, proč upřednostnil zájmy obytného území před zájmy zavedeného a ekonomicky významného provozu;
- 9) navrhovatel je poškozen i vymezením územní rezervy UR-65 pro areál k. (plocha X), když tato plocha má být prověřena k využití pro plochu smíšenou obytnou, ačkoli se jedná o dlouhodobě fungující areál jednoho z nejrušivějších provozů. Naproti závodu navrhovatele na ul. Ž. je dále vymezena plocha X rovněž jako smíšená obytná, ačkoli v ÚP z r. 1998 bylo toto území vedeno jako rezerva pro plochu výroba, sklady, výrobní služby. Závod navrhovatele se tak dostává do obklopení plochami smíšenými obytnými, ačkoli se jedná o několik desetiletí fungující provozní areál s rušícími vlivy;

- 10) neexistuje rozumný důvod pro omezení zastavěnosti ploch stávající areálové zástavby na 55 % plochy, racionální je naopak intenzifikace jejich zastavěnosti, (čl. 4.7.1. písm. a) textové části výroku ÚPO);
- 11) neexistuje rozumný důvod pro omezení staveb a zařízení pro skladování hrubou podlažní plochou do 10.000 m² (čl. 7.2.3. písm. g) textové části výroku ÚPO). V případě závodu navrhovatele na ul. Železniční je tato plocha již přečerpána.

D. Stanovisko odpůrce

Odpůrce navrhoval zamítnutí návrhu. S odkazem na judikaturní závěry zdůraznil, že samotné vymezení ploch a stanovení podmínek jejich využití nemůže zakládat, měnit ani rušit práva a povinnosti osob a jelikož je v plochách smíšených obytných jako podmíněně přípustné využití uvedeno využití pro výrobu a skladování, nemůže dojít k namítanému ohrožení a omezení podnikání, majetkové hodnoty ani pracovních příležitostí. Dále poukázal na to, že soud nemůže zasahovat do přijatého věcného řešení, neshledá-li nezákonnost, neboť rozhodnutí o distribuci zátěže v území je politickou diskrecí zastupitelského orgánu územního samosprávného celku a projevem práva na samosprávu. K vymezeným návrhovým bodům uvedl, že:

Ad 1) námitky navrhovatele v průběhu pořizování ÚPO směřovaly toliko k přeřazení jeho závodů do ploch smíšených výrobních, s čímž se odpůrce vypořádal, a to v míře, která odpovídá míře konkrétnosti námitek. Zdůraznil přitom, že:

- dle judikatury nemohou být požadavky na vypořádání námitek vznesených při pořizování územních plánů přemrštěné, důležitým faktorem je i velikost obce,
- odůvodnění vypořádání námitek je třeba hledat i v rámci odůvodnění celého ÚP, např. v odkazu na regulace ÚP z r. 1998 v bodech 4.1. písm. a) a 4. 2. písm. a) odůvodnění ÚPO, v odůvodnění k lokalitě 09 v bodě 4.9.10. ÚPO, či důvody pro posílení funkce bydlení v oblasti Ch. a H. uvedená v bodě 3.2.2.b odůvodnění ÚPO,
- v ÚP z r. 1998 byly závody na ul. Ž. aj. součástí ploch 682 VV, resp. 644 VV (výroba, sklady, výrobní služby), které „*slouží pro umístění výrobních provozoven, skladů a výrobních služeb se slabými až mírnými negativními vlivy na okolí*“, a dále bylo pro ně stanoveno, že „*není přípustné umísťování staveb přípustných vykazujících pásma hygienické ochrany tak, aby tato pásma hygienické ochrany přesahovala hranice vlastní urbanistické plochy*“. Ke změně podmínek tak fakticky nedošlo, neboť ani dle ÚP z r. 1998 nemohl negativní vliv závodů navrhovatele přesahovat hranici dané urbanistické plochy. V textové části ÚP z r. 1998 byla dále zdůrazněna nutnost učinit s ohledem na okolní zástavbu opatření ke snížení negativních dopadů podniků v území Ch., zejména K. (změna náplně, přemístění třídící a lisovací linky dále od bydlení, odhlučnění apod.), a dále nemožnost změny náplně činnosti podniků v území Ch. směrem ke zhoršení stavu, s možností přetváření ve prospěch funkcí smíšených s podílem komerčních zařízení. Tvrdí-li proto navrhovatel, že jeho činnost v daném závodě neodpovídá podmínkám ÚP, nemohla odpovídat ani podmínkám ÚP z roku 1998,
- závod na ul. R. z D. byl ÚP z r. 1988 rovněž zařazen do plochy výroby (663 VV),

jižní část areálu však byla zařazena jako ostatní plochy využitelné pro zpevněné plochy a zeleň. Odpůrce uvedl, že námitce vyhovuje, neboť přeřadil mezi plochy smíšené výrobní plochu X, kde se nachází převážná část areálu navrhovatele. Učinil tak přitom již po vznesení námitek ke konceptu a navrhovatel poté neuvedl, že se jeho námitka vztahuje i k ploše X,

- v odůvodnění je důvod pro zařazení závodů navrhovatele do ploch smíšených obytných shledán v nutnosti ohledu na možné ovlivnění blízké obytné zástavby, jejíž existenci navrhovatel nepopírá, a která v případě závodů na ul. Ž. aj. vznikla ještě před jeho výstavbou v době první republiky. Závody navrhovatele byly naopak budovány až v 70. a 80. letech 20. století za společenské situace, kdy na individuální práva občanů nebyl brán zřetel;
- z odůvodnění rozhodnutí o námitkách je i zjevné, proč odpůrce nevyhověl požadavku navrhovatele o přeřazení předmětných ploch mezi smíšené výrobní (blízkost obytné zástavby, využitelnost daných pozemků pro výrobu a skladování i v plochách smíšených obytných, nemožnost ohrožení stávajícího provozu),
- tvrzení navrhovatele, že není zřejmé, proč odpůrce upřednostnil návaznost na stávající obytnou zástavbu, je absurdní. Je zřejmé, že sousedství obytné zástavby a výrobních či skladovacích areálů je vždy problematické, avšak zatímco provoz uvedených areálů může mít na obytné území devastující dopad, funkce bydlení sousední výrobu nijak neohrožuje. Z hlediska zachování kvality prostředí je proto třeba regulovat tu funkci, která produkuje větší negativní vlivy,
- v Pokynech pro zpracování ÚPO odpůrce přislíbil prověření možnosti zařazení závodů navrhovatele do ploch smíšených výrobních, což také udělal. Příslib prověření však nelze ztotožňovat s příslibem zohlednění,
- privátním využíváním území rozumí ÚPO v bodě 7.2. odůvodnění bydlení, práci a rekreaci, přičemž využití území pro bydlení je toliko potvrzeno;

Ad 3) v čl. 7.1.3. textové části výroku ÚPO lze najít v podmínkách pro využití ploch smíšených obytných navrhovatelem provozované činnosti. ÚPO je toliko závazným podkladem pro rozhodování v území do budoucna, nemůže vlastníkům nemovitostí přikázat, aby změnili způsob jejich využití;

Ad 4) podmínky dle čl. 7.1.3. textové části výroku ÚPO nepovažuje odpůrce za nesplnitelné, přičemž tyto odpovídají i požadavkům dotčených orgánů. Závody na ul. Ž. a J. jsou zařazeny ve stabilizované ploše zastavěného území ve struktuře areálového typu, kde se dle ÚPO stávající zastavěnost a funkční využití nemění, přičemž v čl. 4.7.1. písm. a) textové části výroku ÚPO je výčet změn funkce a staveb, jejichž realizace se nepovažuje za změnu stávající zastavěnosti a funkčního využití. Ačkoli navrhovatel popisuje svou činnost jako výrazně rušivou, z materiálů k rozšíření závodu na ul. Železniční z roku 1986 odpůrce zjistil, že již dostavba areálu v 80. letech byla problematická, byly jí kladeny podmínky k omezení maximální míry hlučnosti ve vztahu k obytné zástavbě, přičemž navrhovatel v dokumentaci k dané stavbě tvrdil, že areál bude využíván ke skladování materiálů a výrobků a *nebude v žádném případě působit negativně na okolí a mít špatný vliv na životní prostředí*;

Ad 5) jelikož je ÚPO dle § 43 odst. 5 a § 90 stavebního zákona závazným podkladem pro rozhodování v území, zakládá právní jistotu. ÚPO však nesmí podle § 43 odst. 3 stavebního zákona obsahovat podrobnosti, které svým obsahem náleží

regulačnímu plánu nebo územnímu rozhodování. ÚPO je opatřením obecné povahy, požadavky Ústavního soudu ČR na určitost právních předpisů tudíž nelze na tyto akty použít. Podmínky pro umístování staveb v plochách smíšených výrobních jsou v kapitole 7.2. ÚPO vymezeny, přičemž oproti úpravě ÚP z r. 1998 je umožněno v čl. 7.2.3. písm. g) umísťovat za splnění podmínek vyjádřených v úvodu čl. 7.2.3. v těchto plochách nebo jejich částech, které nesousedí s obytným územím ani s krajinou, k nimž je vedena doprava mimo obytná území (př. plochy smíšené výrobní umístěné podél ul. P. a H.) i provozy s velkým negativním vlivem na okolí. Hodnocení splnění stanovených podmínek nebude záležet jen na subjektivním posouzení stavebního úřadu. Je povinností stavebníka vyhodnotit možnosti území a popsat, jakým způsobem je zajištění stanovených podmínek splněno. Územní plán vždy řeší otázku, zda je něco možné, přičemž otázku, jak konkrétně, již řeší právě stavební úřad v územním řízení. Návrh na zrušení celé části 7.2. ÚPO je zcela neurčitý;

Ad 7) vymezení ploch s rozdílným způsobem využití je souladné s vyhl. č. 501/2006 Sb., z níž nevyplývá, že by územní plán musel zahrnovat všech 16 typů ploch. Plochy smíšené obytné a smíšené výrobní jsou ve vyhlášce vymezeny, proto jejich vymezení nebylo třeba nijak odůvodňovat, tudíž § 3 odst. 4 vyhlášky se na ně nevztahuje. Monofunkční plochy bydlení a výroby nebyly v ÚP vymezeny zcela záměrně, neboť při sledování koncepce dalšího rozvoje města byla sledována přiměřená a ohleduplná polyfunkčnost, jako jeden z pilířů udržitelného rozvoje města. V kapitole 3 odůvodnění ÚPO je zdůrazněna snaha o mísení funkcí, *rozrušení ochromující monofunkčnosti* a vytvoření stabilní městské struktury přívětivé k bydlení, rekreaci a práci, což přispívá i ke zmírnění dopravní zátěže;

Ad 8) ÚPO byl opakovaně soudy přezkoumáván, přičemž soudy nikdy nedospěly k závěru, že by ÚPO trpěl vadami, pro které by nenaplňoval cíle a úkoly územního plánování uvedené v § 18 a 19 stavebního zákona. Odpůrce se snažil o optimální využití ploch a stanovená omezení navrhovatele nepřesahují spravedlivou míru a jsou úměrná stanovenému cíli. Přijaté řešení je tedy proporcionální a umožňuje i dostavba objektů v daných areálech. Stanovené podmínky si kladou za cíl toliko nezhoršení negativních účinků na stávající obytnou zástavbu těchto ploch a umožnění jejich přeměny v polyfunkční městská území, což se již v atraktivních lokalitách děje (Š., obytná zástavba na ul. R., B. d.);

Ad 9 - 11) proti vymezení územní rezervy UR-65 v ploše X, proti čl. 4.7.1. písm. a) první odrážky textové části výroku ÚPO ani proti čl. 7.2.3. písm. g) textové části výroku ÚPO navrhovatel nic v průběhu pořizování ÚPO nenamítal, ačkoli byl jinak aktivní, přičemž pro jeho nečinnost ohledně uvedených regulativů neexistují objektivní důvody, tudíž se odpůrce nemohl s námitkami navrhovatele seznámit a reagovat na ně. Dle judikatury není přípustné, aby přezkum proporcionality přijatého řešení prováděl jako první soud. Proti existenci kovošrotu byla vznesena řada námitek obyvateli této části města (mj. námitka uplatněná zástupcem veřejnosti zmocněným 564 obyvateli) a do budoucna se předpokládá využití dané plochy pro méně rušivé provozy (viz bod 4.9.10. odůvodnění ÚPO). Plocha X je v ÚPO vymezena jako plocha přestavby smíšená obytná, přičemž hlavní využití není stanoveno a i ÚP z r. 1998 v regulativech pro tuto plochu zohledňoval

navazující pozemky staveb pro bydlení. Ve struktuře areálového typu dojde změnou č. IA ÚPO k upuštění od omezení zastavění 55 %.

E. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v souladu s § 101d zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích návrhových bodů přezkoumal napadené opatření obecné povahy, přičemž dle § 101b odst. 3 s. ř. s. vycházel při jeho přezkumu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání.

Z § 43 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že územní plán stanoví základní koncepci rozvoje a uspořádání území obce, jakož i přípustné a zakázané způsoby jeho využití. Je tedy nevyhnutelné, že se územní plán vždy dotýká právní sféry vlastníků pozemků a staveb v území obce, která je předmětným územním plánem regulována. V tomto smyslu představuje územní plán významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti mu podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu.

Krajský soud dále zdůrazňuje, že při posuzování návrhu zvolil sebeomezující přístup vedený zásadou zdrženlivosti a minimální ingerence soudu do územního plánování, opakovaně připomínanou v četných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, máje na paměti, že řízení před soudem je prostředkem ochrany práv, nikoli nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území; tyto spory zásadně mají být vypořádány v řízení před správními orgány a s využitím příslušného instrumentária správního procesu.

E.1. Vypořádání se s námitkami navrhovatele v odůvodnění ÚPO

Je nesporné, že navrhovatel v průběhu procesu pořizování ÚPO vznášel námitky. Z části L. přílohy odůvodnění ÚPO, věnované rozhodnutí o námitkách krajský soud zjistil, že obsah navrhovatelem vznesených námitek, jakož i způsob rozhodnutí o nich včetně jeho odůvodnění, odpovídá citaci uvedené v návrhu. Krajský soud proto nepovažuje za účelné opětovně tento text citovat.

Právě vůči způsobu, jakým se odpůrce s námitkami vůči návrhu ÚPO vypořádal, však navrhovatel v návrhu brojil.

Pokud jde o požadavky na kvalitu rozhodnutí o námitkách vznesených v procesu pořizování ÚPO vlastníky pozemků, tyto vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2007, č. j. 1 Ao 5/2010-169, publik. pod č. 2266/2011 Sb. NSS, tak, že na odůvodnění rozhodnutí o námitkách lze klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí, tj. musí z něj být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.

Odpůrce však ve vyjádření k návrhu přiléhavě odkázal i na závěr obsažený v nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, že „*Požadavky (...) vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu.*“, jakož i Nejvyšším správním soudem zastávaný názor, že míra konkrétnosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách je závislá i na velikosti dané obce (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 AOs 2/2013-95). S ohledem na velikost statutárního města Olomouc a počet vznesených námitek oprávněných osob lze tedy nižší míru konkrétnosti odůvodnění rozhodnutí o jednotlivých námitkách tolerovat.

V případě závodů na ul. Ž. a J. odpůrce uvedl, že pozemky navrhovatele ponechává v plochách smíšených obytných z důvodu přímé návaznosti na stávající obytné území, dále uvedl, že zařazení uvedených pozemků do ploch smíšených obytných nevylučuje umístění výrobních objektů, přičemž jsou zde podmíněně přípustné pozemky staveb a zařízení pro výrobu a skladování v kapacitě úměrné potenciálu daného území a v souladu s jeho charakterem tak, aby jejich zásobování bylo vedeno pouze plochami dopravní infrastruktury, a dále stručně ocitoval podmínky uvedené v čl. 7.1.3. textové části výroku ÚPO.

Krajský soud hodnotí uvedené odůvodnění jako kusé, avšak má za to, že důvody volby příslušného typu plochy, jakož i důvody nevyhovění požadavkům navrhovatele jsou z předmětného textu seznatelné, přičemž soud akceptuje vysvětlení odpůrce ve vyjádření k návrhu, že preferenci návaznosti na stávající obytné území považoval za zřejmou z podstaty skutečnosti, že negativní ovlivňování výroby a bydlení je toliko jednostranné, protože je s ohledem na blízkost pozemků rodinných domů k předmětným závodům nutno regulovat činnost rušivou. Ačkoliv tedy odpůrce argumentací uvedenou ve vyjádření k návrhu odůvodnění rozhodnutí o námitkách rozvíjí a dotvárí, ob stojí odůvodnění rozhodnutí o námitkách samo o sobě a nejedná se tak o případ, kdy by se odpůrce snažil ex post nahradit odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které by absentovalo zcela (jako např. v případech popsanych v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2014, č. j. 3 As 51/2003-58 či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, publik. pod č. 1787/2009 Sb. NSS).

Zdejší soud se rovněž ztotožňuje s názorem odpůrce, že důvody pro zamítnutí námitek navrhovatele lze čerpat nejen z té části odůvodnění ÚPO, která je rozhodnutí o námitkách věnována, nýbrž i z předešlých částí odůvodnění ÚPO jako takového (viz rovněž již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2007, č. j. 1 AOs 5/2010-169).

Akcentovat je v této souvislosti třeba zejména text bodu 3.2.2. odůvodnění ÚPO, kde je vysvětlován princip polyfunkčnosti města, zejména pak bod 3.2.2.b), který zní: „*Oblast podél osy ulic Chválkovické – Hodolanské – Přerovské je určena pro posílení rezidenčního charakteru tak, aby přestala být průmyslovou periferií města. Podél této páteřní komunikace posílené návrhem tramvajové trati (jakožto městotvorného prvku) je navrženo prostorově kontinuální obytné prostředí. Podmínkou realizace tohoto záměru je vybudování Východní tangenty, která odvede dopravní zatížení ze stávající komunikace I/46.*“

Dále krajský soud připomíná bod 4.10.9. písm. d) odůvodnění ÚPO, kde je pro lokalitu 09 (Ch., P., B.) uvedeno: „Území je navrženo jako funkčně různorodé se značným počtem rozvojových ploch, které většinou souvisí s řešením tzv. Východní tangenty, respektive s uvolněním staré rezervy pro tuto komunikaci a očekávaným zklidněním dopravy na hlavní ose území Ch. – P. – D.. Významným prvkem lokality jsou výrobní areály v jižní a východní části území, které jsou vesměs stabilizované a při jejich údržbě či případných větších zásazích je zapotřebí dbát především na harmonický přechod zástavby do krajiny a k obytné zástavbě, například formou stromořadí či alejí (podrobněji viz kapitulu D 3.2.1.). První velkou skupinu rozvojových ploch tvoří území mezi stávající zástavbou a budoucím vedením Východní tangenty, které je v ÚP navrženo v severní části pro bydlení a v jižní části převážně pro výrobu a další příbuzné funkce... Další rozvojové území je spojeno s posilováním postavení ulic Ch., P. a D. jako městských tříd. Proto je také na této ose navrženo městské subcentrum, které s sebou nese přestavbové zásahy do struktury západní části od zmíněné osy vesměs určené pro rozvoj bydlení či posílení smíšenosti převážně obytného území... Areál k. při ulici Ch., jehož provoz má negativní vliv na pohodu bydlení okolní části Ch., je celý zařazen do plochy smíšené výrobní X, na které je vymezena územní rezerva pro plochu smíšenou obytnou. Z dlouhodobého hlediska tak Územní plán stanovuje nutnost prověřit možnost rozvoje tohoto areálu ve prospěch zejména bydlení a občanského vybavení, respektive prověřit využití pro kovošrot v jiné lokalitě ve větší vzdálenosti od obytné zástavby... V lokalitě jsou navrženy dvě plochy územní rezervy. Jedna určená pro výrobní aktivity se nachází při navržené křižovatce tzv. Východní tangenty a prodloužené ulice Ž., druhá plocha určená pro smíšené obytné využití je vymezena na areálu k. při ulici Ž. z důvodu omezení jeho negativního působení na okolní obytnou zástavbu.“

Obdobně je pak v bodu 4.10.10. písm. d) odůvodnění ÚPO uvedeno i pro lokalitu 10 (H., R.): „Území je navrženo jako funkčně různorodé se značným počtem rozvojových ploch, které většinou souvisí s řešením tzv. Východní tangenty, respektive s uvolněním staré rezervy pro tuto komunikaci a očekávaným zklidněním dopravy na hlavní ose území H. – R. – P.. Významným prvkem lokality jsou výrobní areály v jihozápadní a východní části území, které jsou vesměs stabilizované a při jejich údržbě či případných větších zásazích je zapotřebí dbát především na harmonický přechod zástavby do krajiny a k obytné zástavbě, například formou stromořadí či alejí (podrobněji viz kapitulu D 3.2.1.). První velkou skupinu rozvojových ploch tvoří území mezi stávající zástavbou a budoucím vedením Východní tangenty, které je v ÚP navrženo převážně pro výrobu. Druhá skupina rozvojových ploch je složena z bývalých rezervních ploch pro Východní tangentu. Takto vzniklý prostor je v západní části vyplněn smíšeným bydlením a ve východní části převážně výrobou a příbuznými funkcemi.“

Odpůrce tedy poměrně jasně vymezil své priority a cíle v daném území, tj. posílení jeho rezidenčního charakteru a zamezení vnímání této části jako průmyslové periferie města. Tímto zdůvodněním odpůrce zprostředkovaně odpovídá zamítavě na požadavky navrhovatele stran akcentování těchto ploch jako výrobních.

Pravdivost tvrzení navrhovatele o zásadní změně ve způsobu využití předmětných ploch v ÚP z r. 1998 sice odpůrce vyvrátil teprve ve vyjádření

k posuzovanému návrhu, avšak absenci této dílčí argumentace přímo v rozhodnutí o námitkách krajský soud nepovažuje za natolik závažnou, aby způsobovala nepřezkoumatelnost uvedeného odůvodnění rozhodnutí o námitkách pro nedostatek důvodů. Odpůrce totiž argumentoval vskutku nepřesně, dovolával-li se toliko označení ploch v ÚP z r. 1998 jako „ploch výroby, skladů a výrobních služeb“, aniž by zohlednil obsah regulativů, které pro předmětné plochy ÚP z r. 1998 stanovil. Z citace uvedené odpůrcem přitom vyplývá, že i ÚP z r. 1998 umožňoval v dotčených plochách umísťovat toliko provozovny a sklady se slabými až mírnými negativními vlivy na okolí s tím, že u staveb vyžadujících pásma hygienické kontroly tato pásma nesměla přesahovat hranice dané urbanistické plochy. K tvrzené zásadní změně v možném způsobu využití pozemků, na nichž se nacházejí závody navrhovatele, tedy nedošlo, neboť umísťování výrazně rušivých provozů na těchto pozemcích ÚP z r. 1998 rovněž neumožňoval.

Za situace, kdy se navrhovatel dovolává dlouhodobosti existence jeho závodů, lze za logickou a trefnou označit rovněž argumentaci dřívější existencí obytné zástavby v předmětných plochách, okolnostmi umístění předmětných závodů v době, která zohledňování zájmů vlastníků bytových domů nebyla nakloněna, jakož i okolnostmi dobudování závodu na ul. Ž., kterou odpůrce výše uvedeným způsobem rozvedl ve vyjádření k návrhu a která navrhovatelem zdůrazňované hledisko dlouhodobosti podtrhuje.

Dále krajský soud nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách navozuje dojem, že se přijatá regulace nijak nedotkne činnosti navrhovatele. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí o námitkách totiž vyplývá, že odpůrce toliko zdůraznil, že zařazení pozemků navrhovatele do ploch smíšených obytných nevylučuje umístění výrobních objektů v nich. Stejně tak krajský soud neshledává vnitřní rozpornost v odůvodnění ÚP s ohledem na formulaci bodu 7.2. odůvodnění ÚP, neboť odpůrce zde uvádí, že tři z 11 vymezených typů ploch jsou vymezeny pro zajištění územních podmínek především pro privátní využívání území, a to pro bydlení, práci a rekreaci, přičemž u ploch smíšených obytných sice akcentuje zajištění pozemků pro bytové a rodinné domy, avšak ani zde možnost umísťování a fungování výrobních a skladovacích závodů nevylučuje.

Argumentace Pokyny ke zpracování z r. 2011 je lichá, neboť tyto ani dle tvrzení navrhovatele neobsahovaly příslib vyhovění jeho požadavkům.

Krajský soud proto uzavírá, že v kontextu s odůvodněním ÚPO jako celku splňuje posuzované odůvodnění rozhodnutí o námitkách požadavky na ně kladené judikaturou, není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a ozřejmením obsahu regulace ÚP z r. 1998 bylo vyvráceno tvrzení navrhovatele o nepravdivosti tvrzení odpůrce stran „ponechání“ pozemků navrhovatele v plochách smíšených obytných.

E.2. Naplnění cílů územního plánování

Cíle a úkoly územního plánování jsou vymezeny v § 18 a 19 stavebního zákona. Podle § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona je odůvodnění souladu s cíli územního plánování povinnou součástí odůvodnění opatření obecné povahy.

Dle zjištění soudu ÚPO obsahuje rozsáhlé zdůvodnění přijatého řešení, a to zejména v části D odůvodnění ÚPO, nazvané „Komplexní zdůvodnění řešení“, zahrnující v souladu s § 19 stavebního zákona mj. vyjádření základní koncepce rozvoje území, ochrany a rozvoje jeho hodnot, urbanistickou koncepci, koncepci veřejné infrastruktury a uspořádání krajiny, stanovení podmínek využití jednotlivých ploch, vymezení veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací či architektonicky a urbanisticky významných staveb.

Ve vztahu k posuzovaným plochám odkazuje soud na body 4.10.9. a 4.10.10. části D odůvodnění ÚPO, jejichž vybrané části jsou výše citovány. Zpracovatel ÚPO ve vztahu k předmětným lokalitám zjistil, popsal a posoudil stav území, stejně jako civilizační a kulturní hodnoty v něm a v jeho blízkém okolí, stanovil koncepci rozvoje tohoto území, prověřil potřebu změn v tomto území, stanovil urbanistické a architektonické požadavky na využití předmětného území a jasně vyjádřil zájem na ochraně a rozvoji těchto hodnot, jež je zájmem veřejným. Odkaz na jednotlivé kapitoly, v nichž je o souladu ÚP s cíli a úkoly územního plánování pojednáno, je uveden v kapitole 4 části B odůvodnění ÚP (str. B 21). Navrhovatel proto nemůže tvrdit, že tyto zákonné náležitosti napadený ÚP postrádá.

Souladnost ÚP se základním cílem územního plánování dle § 18 stavebního zákona, tj. dosažení udržitelného rozvoje území města Olomouce, je dále podrobně hodnocena v kapitole F, nazvané Informace o výsledcích vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území, stejně jako v kapitole G, nazvané Vyhodnocení souladu s požadavky stavebního zákona, a dále v kapitole H, nazvané Vyhodnocení účelného využití zastavěného území. Námitka absence zdůvodnění souladu regulativů s cíli a úkoly územního plánování je tedy lichá a soudu s ohledem na obsáhlost dokumentu nezbývá, než odkázat navrhovatele na samotný text odůvodnění ÚP (v plném znění dostupný na www.olomouc.eu).

V čl. 3.2. textové části výroku ÚPO vymezuje základní požadavky na rozvoj území města, tj. cíle, jichž chce předmětným plánem dosáhnout, a to rozlišit intenzitu rozvoje kompaktního rozvoje a příměstských sídel definováním jejich novodobých hranic, rozvíjet polyfunkčnost a polycentričnost města, rozvíjet městotvorné využití vodních toků a rozlišit priority veřejných a soukromých zájmů, přičemž tyto pojmy dále rozvíjí a definuje. V odůvodnění ÚPO jasně vyjmenovává kulturní a civilizační hodnoty, jimiž město Olomouc disponuje, a vyjadřuje cíl tyto hodnoty chránit a rozvíjet (čl. 3.3.2. části D odůvodnění ÚPO).

Krajský soud uzavírá, že odůvodnění souladu s cíli územního plánování v ÚPO odpovídá nárokům kladeným judikaturou Nejvyššího správního soudu na tuto část odůvodnění ÚPO, neboť se nejedná o prázdnou parafrázi textu § 18 stavebního zákona, nýbrž o konkrétní srozumitelně formulované cíle a pojmenované nástroje k jejich dosažení.

Krajský soud uvádí, že námitku neplnění cílů územního plánování (bod 5) navrhovatel zejména zdůrazňoval v souvislosti s požadavkem na zrušení čl. 7.2. (7.2.1 až 7.2.5) výrokové textové části ÚPO, který vznesl proto, že dle jeho tvrzení nenaplnuje potřeby jeho závodů ani zařazení jejich pozemků do ploch smíšených výrobních, jak mu bylo odpůrcem vyhověno v ploše X, neboť i tam lze stavby pro

činnosti, které provozuje, umísťovat jen podmíněně. S touto argumentací se soud vypořádává v kapitole níže.

E.3. Určitost regulativů a splnitelnost podmínek

Dále musí krajský soud odmítnout i obšírnou argumentaci navrhovatele stran neurčitosti úvodních odstavců čl. 7.1.3. a 7.2.3. textové části výroku ÚPO, tj. vymezení podmínek pro umísťování staveb v režimu podmíněně přípustného využití, kdy se požaduje *prokázání, že jejich řešení, včetně zajištění nároků statické dopravy, je v souladu s požadavky na ochranu hodnot území a na pohodu bydlení (u ploch smíšených výrobních na pohodu bydlení sousedních ploch), nemá negativní vliv na krajinný ráz, na veřejné zdraví z hlediska ovlivnění hlukových poměrů (včetně negativního vlivu vibrací) a kvality ovzduší a jejich řešení a provoz nesníží kvalitu obytného prostředí souvisejícího území, neohrozí jeho hodnoty a nepřiměřeně nezvýší dopravní zátěž v obytném území.*

V rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 79 A 6/2014-193 uvedl Krajský soud v Ostravě k totožné formulaci obsažené v jiném bodě výroku ÚPO, že *„samotný obsah stanovených podmínek považuje za natolik obecný, že soudu není zřejmé, jakým způsobem se stanovené podmínky negativně dotýkají práv navrhovatele (což on ani explicitně nevyjadřuje)“*. Dále krajský soud uvedl, že *„obsah stanovených podmínek je v zásadě shodný se zákonnými kritérii, která musí splnit žadatel o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby a jejichž dodržení střeží stavební úřad při posuzování záměru žadatele dle § 90 stavebního zákona.“*

Správnost uvedených závěrů potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2015, č. j. 4 As 81/2015-120, kde v odst. 90 uvedl: *„Nejvyšší správní soud přitom souhlasí se závěrem krajského soudu, že se de facto jedná o převzetí podmínky obsažené v ustanovení § 90 písm. e) stavebního zákona, neboť podle citovaného ustanovení musí být záměr žadatele v územním řízení posouzen v souladu s „požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.“ Mezi tyto zvláštní právní předpisy přitom patří i zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, tudíž záměr navrhovatele by bez ohledu na znění dotčené podmínky napadeného územního plánu byl v územním řízení posuzován s přihlédnutím k ochraně veřejného zdraví, a to i v oblasti ochrany před hlukem.“*

S ohledem na výše uvedené lze úvahy soudu shrnout tak, že navrhovateli lze sice dát za pravdu, že se jedná o regulativy značně obecné, avšak nikoli neurčité v tom smyslu, že by bránily možnosti seznat, jaké stavby bude možné v předmětných plochách umísťovat. Stavební úřady tak při interpretaci předmětných regulativů nebudou bezradně tápat, nýbrž budou mít předmětné podmínky za splněné tehdy, pokud záměr, jehož umístění budou v předmětné ploše posuzovat, bude možné podřadit pod některou z vyjmenovaných podmíněně přípustných staveb a současně nebude kolidovat s požadavky zvláštních právních předpisů, jež zpravidla hájí příslušné dotčené orgány státní správy. Nebudou tedy postaveny před těžší úkol, než je ten, který musí řešit při posouzení souladu záměru s kritérii § 90 stavebního zákona. „Nepřiměřenost“ zvýšení dopravní zátěže je nutno posoudit vždy

individuálně s přihlédnutím k situaci v posuzované ploše, tudíž se bližší vymezení tohoto pojmu nejeví možným.

Krajský soud rovněž nepovažuje za opodstatněné tvrzení navrhovatele, že formulací odstavců čl. 7.1.3. a 7.2.3. textové části výroku ÚPO odpůrce stanovil podmínky nerušivosti činností, které jsou ze své podstaty rušivé, čímž se vyhnul veškerým problematickým úkolům, jež má územní plán splnit. Odpůrce se toliko snažil nastavit podmínky, za jakých bude možné umístit v plochách smíšených obytných a smíšených výrobních stavby, jejichž parametry neodpovídají přípustnému využití, tj. bodům 7.1.2. a 7.2.2. textové části výroku ÚPO. Jedná se tedy o nastavení podmínek „nerušivosti rušivých činností“ pouze v tom smyslu, že uvedené regulativy stanovují podmínky, za nichž lze připustit koexistenci zástavby sloužící k bydlení a k výrobě, skladování atp. v téže ploše

K námitce nutnosti omezení střetů vzájemně neslučitelných činností a požadavků na uspořádání a využívání území s odkazem na § 3 odst. 2 písm. a) a § 3 odst. 3 vyhl. č. 501/2006 Sb. (viz bod 2) ve struktuře námitek vytvořené soudem), krajský soud uvádí, že z uvedených ustanovení nevyplývá nemožnost umísťování vzájemně kolidujících činností do téže plochy. Dovození takové nemožnosti by nadto popíralo možnost vymezení jakýchkoli ploch smíšených, jejichž existenci naopak vyhláška předvídá. Územní plánování by tak bylo nesmyslně paralyzováno tam, kde by blízkost pozemků sloužících již historicky k vzájemně neslučitelným činnostem nutila rozčlenit území na plochy tak malé, že by nebylo umožněno respektovat požadavek § 3 odst. 1 vyhlášky na velikost ploch, které mají být v územním plánu vymezeny.

Tvrzení navrhovatele o nespornosti uvedených podmínek s ohledem na vysokou míru rušivosti jeho závodů vzhledem k okolí je příliš obecné a nepodložené. Navrhovatel ani příkladem neuvádí, jaké stavby má v úmyslu nově v předmětných areálech umísťovat, proto se krajský soud nemůže k této námitce sofistikovaně vyjádřit. Navrhovatelem tvrzené dotčení jeho práv formulací čl. 7.2. textové části výroku ÚPO je tudíž neopodstatněné a nezakládá důvod pro zrušení regulativů plochy 09/111S ani čl. 7.2 (7.2.1 až 7.2.5) textové části výroku ÚPO.

Přílehlavý je v této souvislosti také odkaz na rozsáhlý výčet staveb v čl. 4.7.1. písm. a) textové části výroku (dostavby, přístavby atd.), které se s ohledem na skutečnost, že závody navrhovatele na ul. Ž. a J. spadají do ploch stabilizovaných (nikoli ploch přestavby), v nichž je stanovena areálová struktura výstavby, vůbec nepovažují za změny. Takové stavby lze v předmětných plochách realizovat bez nutnosti splnění navrhovatelem napadených podmínek.

E.4. Zařazení pozemků navrhovatele do vybraných funkčních ploch

V rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007-73, publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS, uvedl Nejvyšší správní soud, že v případě územního plánování jde vždy „o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické

procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno - není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto 'vejde' do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou."

K citovanému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již předtím i v rozsudku ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, a následně jej zopakoval také např. v rozsudcích ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 AOs 3/2013-36, či nejnověji v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 As 291/2016-40. Judikaturní závěr, že z žádného ustanovení stavebního zákona nevyplývá, že by jednotlivým vlastníkům pozemků a staveb v území dotčeném připravovaným územním plánem vznikl nárok, aby jejich nemovitosti byly zařazeny do funkčních ploch dle jejich požadavků, přání či představ, které by jim nejvíce konvenovaly, neboť zařazení pozemků a staveb do jednotlivých funkčních ploch je plně v pravomoci orgánů místní správy, lze tak označit za dlouhodobě ustálený.

Naproti tomu však Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích zdůrazňuje, že zařazení nemovitosti do určité funkční plochy musí být dostatečně zdůvodněno v rámci vypořádání případné námítky vlastníka takové nemovitosti. V tomto ohledu krajský soud shledává příslušnou část odůvodnění ÚPO přezkoumatelnou a vyhovující, jak je rozvedeno výše v kapitole E.1.

Pořizovatel územního plánu není při vymezování ploch s rozdílným způsobem využití vázán tím, k jakému účelu v době pořizování územního plánu slouží převážná část pozemků tvořících danou plochu, neboť se podle § 3 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb. plochy vymezují nejen podle stávajícího, ale i podle požadovaného způsobu využití.

Zařazení předmětných ploch mezi plochy smíšené obytné je logickým projevem ÚPO vytýčené snahy o polyfunkčnost území a umožnění koexistence funkce bydlení s funkcí pracovní. Zmíněný princip, který se ÚPO snaží uplatňovat prakticky ve všech lokalitách, a jehož přínos pro dosažení udržitelného rozvoje území odpůrce obhájuje v kapitole 3 odůvodnění ÚPO, krajský soud plně respektuje, a ačkoli mu nepřísluší jej věcně hodnotit, dovoluje si označit racionalitu zvoleného principu za nepopíratelnou. Stejně tak by však soud respektoval, kdyby se odpůrce vydal cestou opačnou a snažil se mísení jednotlivých funkcí potírat rozčleňováním území do monofunkčních ploch a striktním oddělováním ploch určených pro bydlení, práci a rekreaci. Pak by odpůrce pravděpodobně požadavkům navrhovatele vyhověl a plochy X, X, X a X vymezil buď jako smíšené výrobní, popř. výrobní, nebo by však také mohl zvolit preferenci bytové zástavby v daných lokalitách (zejména při ul. Ž.), vymezit tyto plochy jako územní rezervu pro plochy bydlení, či je takto přímo vymezit

a jakoukoli činnost výrobní a jakoukoli výstavbu i dostavbu k tomuto účelu sloužící označit za nepřípustnou. Tak tomu však v případě ÚPO není.

E.5. Vliv zařazení pozemků do funkční plochy na jeho stávající využití

Zařazení pozemků do jednotlivých funkčních ploch (v posuzované věci do ploch smíšených obytných) v žádném případě nemůže zabránit pokračování ve stávajícím způsobu využití těchto pozemků a ani není s to vytvořit překážku pro budoucí možnost využití tímto způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ao 6/2010-65, publikované pod č. 2353/2011 Sb. NSS). Případný rozpor parametrů stavby či způsobu jejího využití s územně plánovací dokumentací není důvodem pro nařízení odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona, k nařízení nezbytných úprav dle § 137 stavebního zákona, ani k jakémukoli jinému zásahu stavebního úřadu, či snad k sankcionování vlastníka nemovitosti jakýmkoli správním orgánem. Účinky územního plánu jsou tak zásadně pro futuro. V tomto směru tedy nejsou obavy navrhovatele oprávněné.

Přestože pro rozhodování v území v budoucnu bude ÚPO představovat dle § 43 odst. 5 stavebního zákona závazný podklad, je poněkud přehnané tvrzení navrhovatele uvedené v bodě 6), že pro stávající provozy v jeho závodech může být likvidační i rozhodnutí o nesouladnosti relativně bezvýznamných stavebních úprav již existujících staveb s ÚPO dle § 106 odst. 1 a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Krajskému soudu totiž jednak není zřejmé, jak by samo o sobě nepovolení bezvýznamné stavební úpravy mohlo ohrozit existenci a fungování závodu, zejména však poukazuje na skutečnost, že písmeno „S“ v kódovém označení návrhem dotčených ploch 09/049S, 10/017S, 09/111S a 09/195S znamená, že se jedná o stabilizované plochy, pro něž je v čl. 4.7.1. písm. a) textové části výroku ÚPO stanoveno, že *se v nich stávající zastavěnost a funkční využití nemění, přičemž za změny se nepovažují změny funkce zachovávající nebo zlepšující kvalitu prostředí, stavby související technické a dopravní infrastruktury, stavby podzemních objektů, stavby doplňující hlavní funkci na pozemcích staveb pro bydlení, přístavby objektů, nástavby o 1 podlaží nad převažující výšku okolní zástavby, které nepřekračují maximální výšku stanovenou ve Schématu výškové regulace a polycentrického systému (I/S1); to vše řešené v souladu s požadavky na ochranu hodnot území a s charakterem území.* Citovaný regulativ tak dává navrhovateli široký prostor pro provoz, úpravy a rozvoj jeho závodů.

Dále se pak dle téhož regulativu za změny nepovažují ve struktuře areálového typu (jež platí pro všechny zmíněné plochy) *urbanisticky odůvodněná dostavba objektů do max. 55 % zastavění plochy areálu a při zachování minimálního podílu zeleně 15 % a v případě nárůstu nákladní dopravy nad míru přiměřenou místním poměrům se zajištěním dopravní obsluhy mimo související obytná území.* Citovaný regulativ nadto dostál v průběhu vypracovávání tohoto rozhodnutí odpůrcem avizovaných změn, jež se do poměrů navrhovatele pozitivně promítají (viz níže).

E.6. Respektování vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Podle § 3 odst. 1 vyh. č. 501/2006 Sb. k naplňování cílů a úkolů územního plánování (§ 18 a 19 stavebního zákona) a s ohledem na rozdílné nároky

na prostředí se území člení územním plánem na plochy, které se s přihlédnutím k účelu a podrobnosti popisu a zobrazování v územním plánu vymezují zpravidla o rozloze větší než 2 000 m².

Podle odst. 2 téhož ustanovení se plochy vymezují podle

- a) stávajícího nebo požadovaného způsobu využití (dále jen "plochy s rozdílným způsobem využití"); tyto plochy se vymezují ke stanovení územních podmínek, zejména pro vzájemně se doplňující, podmiňující nebo nekolidující činnosti, pro další členění ploch na pozemky a pro stanovení ochrany veřejných zájmů v těchto plochách, jakými jsou ochrana přírodního a kulturního dědictví, civilizačních, architektonických a urbanistických hodnot,
- b) významu; podle významu se rozlišují zejména plochy zastavitelné, plochy územních rezerv (§ 36 odst. 1 stavebního zákona), plochy ke změně stávající zástavby, plochy k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území a plochy rekonstrukčních a rekultivačních zásahů do území [§ 43 odst. 1, § 19 odst. 1 písm. l) stavebního zákona]. Pro tyto plochy se zpravidla určuje i způsob jejich využití.

Podle odst. 3 téhož ustanovení se plochy s rozdílným způsobem využití vymezují s ohledem na specifické podmínky a charakter území zejména z důvodů omezení střetů vzájemně neslučitelných činností a požadavků na uspořádání a využívání území.

Podle odst. 4 téhož ustanovení lze plochy s rozdílným způsobem využití s ohledem na specifické podmínky a charakter území dále podrobněji členit. Ve zvlášť odůvodněných případech a za předpokladu, že je to zdůvodněno v odůvodnění opatření obecné povahy, kterým se vydává územní plán, lze stanovit plochy s jiným způsobem využití, než je stanoveno v § 4 až 19.

Dále vyhláška charakterizuje 16 typů ploch. Z citovaných ani dalších ustanovení vyhlášky však nelze dovodit povinnost pořizovatele územního plánu vymezit v regulovaném území všechny typy ploch. Ne všechny obce v ČR totiž disponují na svém území pozemky, jež by byly vůbec do některých typů ploch (např. plochy vodohospodářské, zemědělské, lesní či plochy těžby nerostů) zařaditelné. Určujícím proto v uvedeném směru nemusí být ani navrhovatelem připomínaná velikost města. Gramatický výklad § 4 odst. 1 vyhlášky, znějícího: „Plochy bydlení **se obvykle** samostatně vymezují za účelem ...“, jakož i § 5 odst. 1, § 6 odst. 1 a násl. vyhlášky, svědčí pro závěr, že na samostatném vymezení té které plochy není třeba trvat ani tehdy, pokud se na území dané obce nacházejí plochy pozemků, jež účelem využití funkci dané plochy odpovídají. Volba katalogu funkčních ploch, který bude územní plán na jím regulovaném území vymezovat, je tak plně v dispozici jeho pořizovatele, což platí i pro plochy, označované navrhovatelem jako základní, tj. plochy bydlení a plochy výroby.

Nevymezil-li proto ÚPO na svém území samostatné plochy bydlení ve smyslu § 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., ani samostatné plochy pro výrobu a skladování dle § 11 vyhlášky, nejedná o v rozporu s právními předpisy. Vynechání těchto ploch, jakož i dalších typů ploch, přitom nebyl odpůrce povinen jakkoli zdůvodňovat.

E.7. Vliv míry aktivity navrhovatele při pořizování ÚPO na rozsah soudního přezkumu

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, publik. pod č. 2215/2011 Sb. NSS, sice pasivita v průběhu pořizování opatření obecné povahy (procesně) nebrání podat návrh na jeho zrušení, tj. nemůže být důvodem nepřipustnosti návrhu, má však v zásadě rozhodující vliv na (věcný) výsledek řízení o návrhu, a to právě takový, že jejich návrh musí být zamítnut, je-li napadána toliko proporcionalita opatření.

V návaznosti na toto rozhodnutí se judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví ustálila na závěru, že nepodáním připomínek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbaví možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud, neboť by bylo v rozporu s ústavní zásadou dělby moci, právem na samosprávu i ochranou právní jistoty dalších účastníků, aby obsah vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality přezkoumal soud tzv. v první linii a sám provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43).

Namítá-li však navrhovatel v řízení dle § 101a a násl. s. ř. s. nezákonnost jím napadeného opatření obecné povahy, a nikoliv pouze nepřiměřený zásah do svých chráněných zájmů, má se správní soud místo výtek vůči procesní pasivitě navrhovatele věnovat věcnému posouzení námitek, ovšem zde za předpokladu, že by tím nebyla zatížena práva jiných subjektů [viz nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 9. 12. 2013 sp. zn. I. ÚS 1472/12 (N 211/71 SbNU 483)].

Jinými slovy: Je-li zjištěno, že navrhovatel byl ve fázi pořizování opatření obecné povahy bez objektivních důvodů pasivní, je třeba rozlišit, zda jím poprvé v soudním řízení vznášené námitky směřují vůči zákonnosti napadeného opatření obecné povahy, nebo zda je namítán „toliko“ nepřiměřený zásah do jeho chráněných zájmů. Podle toho pak soud v prvním případě námitky věcně posoudí bez ohledu na pasivitu navrhovatele v procesu pořizování opatření obecné povahy, ve druhém případě soud námitky zamítne s odůvodněním, že proporcionalitu přijatého řešení není oprávněn řešit bez znalosti úvah pořizovatele napadeného opatření obecné povahy. Tomuto posouzení podrobí soud každou vznesenou námitku navrhovatele, tudíž navrhovateli nesvědčí u soudu nárok na věcné posouzení těch námitek vůči proporcionalitě přijatého řešení, které v procesu pořizování opatření obecné povahy nevznášel, ačkoli jinak aktivní byl, tj. jiné námitky vznášel.

V posuzované věci odpůrce ve vyjádření k návrhu argumentoval nemožností zabývat se návrhem na zrušení vymezení územní rezervy UR-65 v ploše X, zrušení čl. 4.7.1. písm. a) první odrážky a čl. 7.2.3. písm. g) textové části výroku ÚPO, neboť proti těmto částem ÚPO navrhovatel svými námitkami vznášenými v procesu pořizování ÚPO ničeho nenamítal.

Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením námitek shrnutých v bodech 9) -11) jako námitek vůči proporcionalitě přijatého řešení. Jejich podstatou je totiž tvrzení, že navrhovatele poškozují vymezení územní rezervy UR-65 v ploše X, neboť se jeho

závod na ul. Ž. v budoucnu octne v obklopení ploch pro bydlení, jejichž koexistence s jeho rušivým provozem bude problematická, dále tvrzení, že je poškozen omezením možné zastavěnosti stávající areálové zástavby na 55 % plochy areálu (což se týká ploch X, X, X a X), a dále že je poškozen tím, že v plochách smíšených výrobních (tj. v ploše 09/111S) lze podmíněně umísťovat stavby a zařízení pro skladování s omezením hrubé podlažní plochy do 10.000 m² [čl. 7.2.3. písm. g) textové části výroku ÚPO].

Pokud poslední dvě námitky navrhovatel mínil toliko obecně, pak by při jejich posouzení musel soud dospět k závěru, že navrhovatel v této části nesplnil povinnost tvrzení o zkrácení na právech napadenou částí ÚPO dle § 101a odst. 1 s. ř. s.

Jelikož obsah dokumentace nenasvědčuje tomu, že by navrhovatel proti těmto částem ÚPO v procesu jeho pořizování brojil, je na místě s odkazem na výše shrnuté judikaturní závěry konstatovat, že se krajský soud uvedenými námitkami nemohl věcně zabývat, neboť by tak posuzoval proporcionalitu přijatých řešení v první linii.

Jakýkoli zásah soudu do regulace plochy 09/165S není na místě ani z důvodu, že podle tvrzení odpůrce byla proti existenci k. vznesena řada námitek obyvateli této části města (mj. námitka uplatněná zástupcem veřejnosti zmocněným 564 obyvateli), tudíž by zásahem soudu mohla být zasažena práva třetích osob. Vlastník převážné části pozemků této plochy a provozovatel kovošrotu, společnost T. C. R., s. r. o., proti regulaci plochy 09/165S (vymezení územní rezervy) nebrojil a neprojevil ani zájem být osobou zúčastněnou na tomto řízení, ačkoli byl soudem adresně osloven.

Krajský soud však považuje za nezbytné upozornit, že usnesením z 15. zasedání Zastupitelstva města Olomouce, konaného dne 12. 6. 2017, byl vydán Soubor změn č. I.A.1 ÚPO, zahrnující dílčí změny I/01, I/02, I/04, I/06, I/11, I/12, I/13, I/15, I/16, I/19, I/21, I/22, I/27, I/28, I/29 a I/33. Toto změnové opatření obecné povahy dle údajů na www.olomouc.eu nabylo účinnosti dne 27. 6. 2017. Z hlediska zájmů navrhovatele je třeba věnovat pozornost změně znění čl. 7.2.3. písm. g) textové části výroku, který nově zní: „*pozemky staveb a zařízení pro skladování do 10 000 m² hrubé podlažní plochy samostatně stojících objektů*“, a dále novému znění příslušné odrážky čl. 4.7.1. písm. a) textové části výroku, upravující podmínky využití stabilizovaných ploch v zastavěném území ve struktuře areálového typu, který nově zní tak, že za změny se při respektování požadavků na ochranu hodnot území a při zajištění souladu s charakterem území v daných plochách nepovažuje urbanisticky odůvodněná dostavba objektů v souladu s charakterem zástavby a s ohledem na sousedící území, v případě nárůstu nákladní dopravy nad míru přiměřenou místním poměrům se zajištěním dopravní obsluhy mimo související obytná území (tímto tedy došlo ke zrušení omezení zastavitelnosti areálů do 55 %).

E.8. Proporcionalita přijatého řešení

Podmínky, za jakých jsou vlastníci dotčení územním plánováním povinni i bez svého souhlasu strpět omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, vymezil Nejvyšší správní soud v bodě 47 usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikovaném pod č. 1910/2009 Sb. NSS, tak, že zásahy do vlastnického práva ve formě územních plánů „*musí mít zásadně výjimečnou*“

povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“ Hodnocení tzv. proporcionality při přezkumu územních plánů tedy spočívá v posouzení toho, zda zjištěná omezení dotčeného vlastníka nemovitosti nepřesahují spravedlivou míru citovanými kritérii vymezenou.

V posuzované věci se krajský soud zabýval tedy tím, zda zařazení pozemků navrhovatele do ploch smíšených obytných, namísto ploch výrobních, jejichž regulativy by byly pro činnost navrhovatele a rozvoj a případnou dostavbu jeho areálů příznivější, nepřekračuje spravedlivou míru. Dospěl přitom k závěru, že odpůrcem zvolené řešení do práv navrhovatele neproporcionálně nezasahuje.

Odpůrce se, jak je výše rozvedeno, snažil o optimální využití ploch, v nichž se již historicky ocitá v těsném sousedství výroba a sklady na straně jedné a rodinné domy na straně druhé. V daném případě odpůrce zřetelně vyvažoval jednotlivé zájmy, tj. zájem na hospodářském využití lokalit, na ochraně životního prostředí a bydlení obyvatel, což se projevilo tím, že ačkoli zvolil pro jejich využití funkci ploch smíšených obytných, podmíněně přípustným využitím umožnil také hospodářské využití daných ploch. Omezení navrhovatele jsou úměrná stanovenému cíli, jímž je udržitelný rozvoj území. Přijaté řešení je proporcionální, neboť podmínky ploch smíšených obytných existenci závodů navrhovatele nevylučují, zatímco označení těchto ploch jako čistě výrobních by vlivy těchto činností funkci bydlení zcela vylučovalo. Zařazením závodů na ul. Železniční a Jiráskově do stabilizovaných ploch s areálovou strukturou zástavby je nadto umožněna i dostavba objektů v daných areálech, jak je uvedeno výše. S odpůrcem lze souhlasit, že podmínky ploch smíšených obytných stanovují stávajícím výrobním a skladovým areálům pouze omezení směřující k vyloučení zhoršení negativních účinků na stávající obytnou zástavbu. Tento důvod soud považuje za zcela legitimní. Předmětné zařazení ploch, jejichž značná část je pro výrobu a skladování v současnosti využívána, se tak nejeví nelogickým či absurdním řešením.

F. Závěr

Územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Soud v řízení o zrušení části opatření obecné povahy, jímž je územní plán, brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy a nedodržením zákonných mantinelů. Není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.

Po pečlivém posouzení veškerých relevantních okolností a snesených argumentů dospěl krajský soud k závěru, že odpůrce dostal cílům a úkolům územního plánování vymezeným v § 18 a 19 stavebního zákona, vypořádal se s námitkami navrhovatele proti napadeným částem ÚPO, že zařazení vyjmenovaných pozemků navrhovatele do ploch smíšených obytných, jakož i důvody pro stanovení podmínek omezujících umístění rušivých provozů v těchto plochách i v plochách smíšených výrobních, odpůrce přezkoumatelným způsobem odůvodnil,

a v textové části ÚPO nalezl soud i přesvědčivé odůvodnění spravedlivosti míry omezení.

Proto soud výrokem I. tohoto rozsudku návrh na zrušení výše uvedených částí ÚPO podle § 101d odst. 2 s. ř. s. jako nedůvodný zamítl.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., tj. dle úspěchu ve věci, který měl odpůrce.

Odpůrce požadoval náhradu nákladů řízení v podobě nákladů vynaložených na právní zastoupení. Z již konstantní judikatury NSS i Ústavního soudu ČR však vyplývá, že schopnost a povinnost obhajovat vlastní rozhodnutí v řízení před soudem je integrální součástí řádného výkonu státní správy (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2000 sp. zn. II. ÚS 437/99, popř. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2007 č. j. 6 As 40/2006-87). Dle názoru soudu lze uvedený závěr přiměřeně použít na celou veřejnou správu, tj. i na výkon samosprávy, obzvláště za situace, kdy odpůrcem v řízení je statutární město Olomouc, jež disponuje dostatečným personálním vybavením. Ačkoli soud nijak nezpochybňuje právo odpůrce nechat se v řízení o zrušení opatření obecné povahy zastoupit advokátem, tato skutečnost ničeho nemění na tom, že povinnost odpůrce hájit na soudě obsah ÚP, jež schválil, představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Proto soud dospěl k závěru, že náklady odpůrce na právní zastoupení v řízení nebyly účelně vynaloženy.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení jeho stejnopisu k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 30. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu